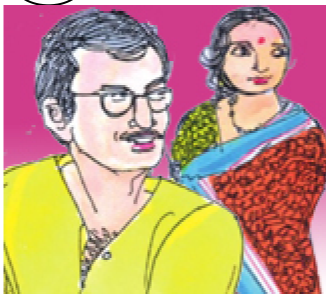

స్వాతి వాన కోసం

– పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ రాత్రి మైల్డ్‌గా హార్ట్ ఎటాక్ రావడంతో జానకిని హాస్పటల్‌లో జాయిన్ చేశారు. ఆందోళనతో ఆ రాత్రంతా అందరూ మేలుకునే వున్నారు. ఉదయానికి పరిస్థితి కొంచెం మెరుగైంది. కానీ బి.పి షుగర్ లెవెల్స్ బాగా పెరగడంతో ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఆపరేషన్ చేయడం మంచిదికాదని పోస్ట్‌పోన్ చేశారు పదిరోజులు.

బి.పి, షుగర్ నార్మల్‌కి వచ్చేవరకూ జానకిని హాస్పిటల్‌లోనే ఉంచి తర్వాత ఇంటికి తీసుకు వచ్చేశారు.

"డాడీ, నేను బెంగుళూరు వెళ్దామనుకుంటున్నాను. ఆపరేషన్ డేట్ ఫిక్స్ అయ్యాక ఫోన్ చెయ్యండి, వస్తాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"నేను మాత్రం ఇక్కడ ఉండి చేసేదేముందిరా నేను కూడా డేట్ ఫిక్సయ్యాకే వస్తాను" అన్నాడు భాస్కర్.

"ఇద్దరం ఒక్కసారే వెళ్ళిపోతే పెదనాన్నగారు ఏమైనా అనుకుంటారేమో కాస్త ఆలోచించండి" అన్నాడు శశికిరణ్.

"ఏమీ అనుకోరు వెళ్ళిరండి సుగుణకు సాయంగా అక్కను చూసుకునేందుకు నేనుంటాను కదా"అంది కమల.

ఆ మాటలు వినడంతోనే అభినందనగా భార్యవంక చూశాడు భాస్కర్. ఈ నాలుగురోజులుగా ఆమెలో వచ్చిన మార్పు చూశాక అంతవరకూ భార్యమీద కలిగిన కోపం అంతా మటుమాయమైపోయింది అతడికి.

"మమ్మీ నువ్వు ఒక్కతివీ ఉండగలవా?" అని అడిగాడు శశికిరణ్ సందేహంగా చూస్తూ.

"అదేమిట్రా అలా అంటావు? ఇంతమంది ఉండగా, నేను ఒంటరిదాన్ని ఎలా అవుతాను? భేషుగ్గా వెళ్ళిరండి. ఈలోగా వీలైతే నేను విజయనగరం ఒక్కసారి వెళ్ళి అమ్మమ్మని చూసి వస్తాను" అంది కమల.

"అలా చెయ్యి. అత్తయ్యగారు కూడా చాలా సంతోషిస్తారు. పాపం నిన్ను చూడాలని ఆవిడ చాలా పరితపిస్తూ ఉంటారు" అన్నాడు భాస్కర్.

"అయ్యో, అమ్మమ్మ దగ్గరకా! అమ్మమ్మని చూడాలని నాకూ ఉంది. కానీ వీలుకాదుకదా. పోనీ ఒక పనిచేద్దాం మనం వెళ్ళేటప్పుడు అమ్మమ్మని కూడా బెంగుళూరు తీసుకువెళ్దాం" అన్నాడు శశికిరణ్.

"ఈ వయసులో అమ్మమ్మ ఎక్కడికీ కదలలేదురా మామయ్య కూడా పంపేందుకు ఇష్టపడడం లేదు. ఈసారి విశాఖపట్నం వచ్చాక వీలు చూసుకుని నువ్వే వెళ్ళివద్దువుగాని" అంది కమల.

చిన్నకొడుకు బెంగుళూరు వెళ్తున్నాడని విని జానకి దిగులుగా మొహం పెట్టింది.

"ఇదిగో పెద్దమ్మా నువ్విలా దిగులుగా వుంటే నేనసలు అడుగు తీసి అడుగు వెయ్యలేను. సర్జరీ డేట్ ఫిక్స్ అయిన వెంటనే అన్నయ్య ఫోన్ చేసి చెప్తానన్నాడు. అలా ఫోన్ చెయ్యగానే, ఇలా నేను బయలుదేరి వచ్చేస్తాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

చేతికి దొరికిన పెన్నిధి చేజారిపోతుందేమోనన్నట్లు అతడి చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని "నిజంగా వస్తావు కదూ?" అంది జానకి సందేహంగా చూస్తూ.

"ఎందుకురాను? నీకిలా ఉంటే అక్కడ నేను ప్రశాంతంగా ఎలా ఉండగలను? అనవసరంగా ఎక్కువ ఆలోచించి నీ మనసు పాడుచేసుకోకు. అది నీ ఆరోగ్యాన్ని దెబ్బతీస్తుంది. అయినా నువ్వు నవ్వుతూ వెళ్ళమని చెప్తేనే వెళతాను. లేదా ఇక్కడే ఉండిపోతాను. నా ఉద్యోగం పోయినా సరే" అన్నాడు శశికిరణ్.

ఉద్యోగం పోతుందనే మాట వినడంతోనే కంగారు పడిపోతూ "వద్దురా, అలా అనకు వెళ్ళి తొందరగా వచ్చేయ్" అంటూ అతడి చెయ్యి విడిచిపెట్టింది జానకి.

"మా మంచి పెద్దమ్మ. ఏం చెప్పినా అర్థంచేసుకుంటుంది" అంటూ చటుక్కున వంగి జానకి బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు శశికిరణ్.

మేనత్తను చూసేందుకు వచ్చిన హారిక శశికిరణ్, చినమావయ్య బెంగుళూరు వెళ్తున్నారని విని, బట్టలు సర్దుకుంటున్న శశికిరణ్ దగ్గరకు వచ్చి అడిగింది. "ఏం బావా, ఈ రోజు ఊరు వెళ్తున్నారట కదా మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తారు?" అంది ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

హారికను చూడడంతోనే అతడి కళ్ళల్లోకి వెలుగు వచ్చేసింది. బెంగుళూరు వెళ్ళేలోగా తనని ఒక్కసారి చూస్తే బావుండును అనుకున్నాడు మనసులో. అది ఇలా వెంటనే నెరవేరడం అతడికి ఎంతో ఆనందాన్నిచ్చింది.

"సర్జరీ డేట్ ఫిక్స్ అయ్యాక వస్తాము హారికా ఈ నాలుగు రోజులూ నాకు బోరు కొట్టకుండా మంచి కంపెనీ ఇచ్చినందుకు థేంక్స్" అన్నాడు.

"నాదేముంది బావా? నువ్వెక్కడుంటే అక్కడ సందడీ, సంరంభమూను. నీ మాటలతో అత్తని మెస్మరైజ్‌చేసి కొంచెం కోలుకునేలా చేశావు. అందుకు మేమంతా నీకే థేంక్స్ చెప్పాలి" అంది హారిక.

"అంత పెద్దమాటలెందుకులే హారికా. ఇందులో నేను చేసింది ఏమీలేదు. ఇతరులనుండి ఏమీ ఆశించకుండా అందరికోసం అన్నీ చేసే పెద్దమ్మకు ఏమిచ్చి మా ఋణం తీర్చుకోగలం?" అన్నాడు శశికిరణ్ బరువైన కంఠంతో.

అతడి మాటల్లో ధ్వనించిన బాధ హారిక మనసును కదిలించి వేసింది. సానుభూతిగా అతడివంక చూస్తూ, "బాధపడకు బావా, అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది. నీ ప్రయత్నేమేదీ వృధా పోదులే" అంది.

కొడుకుతో అంతసేపు మాట్లాడుతున్న హారికను చూడడంతోనే హడావిడిగ వాళ్ళదగ్గరకు వచ్చేసింది కమల, ఏం మాట్లడుకుంటున్నారో వినాలన్నట్లుగా.

ఇక్కడికి వచ్చిన దగ్గర నుండీ ఇంట్లో అందరిపైనా ఎంతో సానుభూతిగా వ్యవహరించిన కమల, కొడుకుతో సన్నిహితంగా మాట్లాడే హారికను చూడడంతోనే ఆమెలో పాత ఆలోచనలు తిరిగి ప్రవేశించాయి. తన కొడుకును ఎవరైనా కాజేస్తారేమోననే అభద్రతా భావం చోటు చేసుకుంది తిరిగి ఆమెలో.

తన దగ్గరగా వచ్చిన కమలవైపు, శశికిరణ్ వైపు నవ్వుతూ చూసి "వస్తాను, అత్తయ్యను ఒకసారి చూసి పోదామని వచ్చాను. వస్తానత్తయ్యా హేపీ జర్నీ బావా" అంటూ వెళ్ళిపోయింది హారిక.

హారిక వెళ్ళిన వంకే తన్మయంగా చూస్తున్న కొడుకు వైపు అనుమానంగా చూస్తూ, "ఫ్లైట్‌కు టైమ్ అవుతోందంటున్నాడు అన్నయ్య. నువ్వేమో ఆ అమ్మాయితో ముచ్చట్లు పెట్టుకుని కూర్చున్నావిక్కడ" అంది కమల విసుగు నిండిన కంఠంతో.

అదేం గమనించని శశికిరణ్ ఏదో ట్రాన్స్‌లో నుండి బయటపడినట్లుగా చూస్తూ "అయిపోయిందమ్మా, వచ్చేస్తున్నా" అంటూ బాగ్ జిప్ వేసి లేచాడక్కడినుండి.

రవి వచ్చి "ఏరా బయలుదేరదామా?" అనడిగాడు.

"ఓ.కె వస్తానుండు అందరితో చెప్పి" అంటూ జానకి గదివైపు అడుగులు వేశాడు.

"ఒరే బాబూ, ఎన్నిసార్లు చెప్తావురా వెళ్తానూ అని. అయినా అందరూ ఇక్కడే ఉన్నారు. నువ్వా బేగ్ పట్టుకుని బయటకు రా అవతల టైమ్ అవుతోంది" అన్నాడు రవి హడావిడి పడుతూ.

"సరే, పద" అంటూ అందరికీ మరోమారు చెప్పి టాక్సీలో తండ్రి పక్కన కూర్చున్నాడు శశికిరణ్.

వాళ్ళు వెళ్ళిన వంకే కాసేపు చూసి లోపలికి వస్తూ తోటికోడలి గదివంక దృష్టి సారించింది కమల హారిక బయటకు వస్తుందేమోనని. ఎట్టిపరిస్థితుల్లోనూ వారిద్దరికీ ఎటాచ్‌మెంట్ పెరగనివ్వకూడదని మనసులోనే స్థిరంగా నిర్ణయించుకుంది.

జానకితో మాట్లాడిన హారిక బయటకు వచ్చింది.

"ఇదిగో హారికా మొన్న నీవిచ్చిన పుస్తకాలు" అంటూ సుగుణ రెండు లైబ్రరీ పుస్తకాలు తెచ్చి హారిక చేతిలో పెట్టింది.

"ఇంత బిజీ టైమ్‌లో కూడా నువ్వు పుస్తకాలు ఎలా చదువుతున్నావో నాకు అర్థం కాదక్కా" అంది హారిక నవ్వుతూ .

"చెప్పానుకదా రాత్రి పడుకునే ముందు ఏదో ఒక పుస్తకం చదవనిదే నిద్రపోనని. అయినా చిన్నత్తయ్యగారు వచ్చిన దగ్గరనుండీ నాకసలు పనే ఉండడంలేదు. అన్నీ అత్తయ్యగారే చూసుకుంటున్నారు" అంది సుగుణ కమల వంక ఆత్మీయంగా చూస్తూ.

"అదేం లేదు, పనులన్నీ ఎంతో చాకచక్యంగా నువ్వే చేసుకుంటున్నావు" అంది కమల సుగుణ భుజం మీద చెయ్యివేసి.

"సరే అక్కా నేనింటికి వెళ్ళివస్తాను. వస్తానండీ" అంటూ ఇద్దరికీ చెప్పి బయలుదేరబోయింది హారిక.

"అప్పుడేనా?" వచ్చి ఎంతసేపయిందని. కాసేపుమేడి వెళ్ళొచ్చు కదా" అంది సుగుణ.

"లేదక్కా వెళతాను చదువుకోవలసింది చాలా ఉంది" అంది హారిక.

"నీకెప్పుడూ చదువుగోలే. సరే వెళ్ళిరా" అంది సుగుణ అయిష్టంగా చూస్తూ.

"అవునమ్మాయ్. ఇంతకీ ఏం చదువుతున్నావ్ నువ్వు?" అనడిగింది కమల ఎంతో ఆసక్తిగా హారిక వంక చూస్తూ.

"బి.ఏ ఫైనల్ ఇయర్ చదువుతున్నానండీ" అంది హారిక వినయంగా.

"బి.ఏనా? ఈ కాలంలో అది కూడా ఒక చదువేనా? వంట చేసుకునేందుకు, అంట్లు తోముకునేందుకు తప్ప ఎందుకు పనికి వస్తుందది?" అంది కమల ఎగతాళిగా.

ఆ మాటలు వినడంతోనే చిరాకు వచ్చేసింది హారికకు. అంతవరకూ వున్న ప్రశాంతత అంతా ఎగిరిపోగా "అదేంటత్తయ్యగారూ అలా అంటారు? వంటని అంత తేలిగ్గా తీసిపారేయకండి. అదేదో చేయరానిపనయినట్లు" అంది హారిక కూల్‌గా తన చిరాకును బయటకు వ్యక్తం చేయకుండా.

"చేతగాని వాళ్ళంతా చెప్పే మాటలే ఇవి. కాకపోతే బి.ఏ కూడా ఒక చదువేనా?" అంది కమల వెక్కిరింతగా.

"నాకిష్టమైంది కనుక నేను చదువుతున్నాను. ఐ నో వాట్ ఐ డూ. డోంట్ ఇంటర్‌ఫియర్ ఇన్ మై పర్సనల్స్. జనాలందరూ ఇంత కష్టపడి చదివి పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగాలు చేసి డబ్బు సంపాదించేది ఎందుకు? తిండికోసమే కదా. మనందరి కడుపులూ నిండాలంటే వంట చేయాలి కదా! అలాంటి పనిని నా చదువుకు లింక్ పెట్టి అంత తక్కువ చేసి మాట్లాడతారెందుకు?" అంది హారిక మామూలుగా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"బాగుంది, నిన్ను నీవు బాగానే సమర్థించుకుంటున్నావు. ఎందులోనూ సీటు దొరక్క ఈ బి.ఏలో చేరి ఎంత బాగా కవర్ చేసుకుంటున్నావు?" అంది కమల అదే వ్యంగ్య ధోరణిలో.

అంతవరకూ ఎంతో సహనంగా మాట్లాడిన హారిక, ఆవిడ మాటలను ఆ పైన ఉపేక్షించలేకపోయింది. అయినా శాంతంగానే చూస్తూ "మీరు చాలా పొరపడుతున్నారండీ చదువంటే మీ దృష్టిలో ఇంజనీరింగూ, మెడిసినే కావచ్చు. కానీ నా దృష్టిలో అవొక్కటే కావు. చాలా ఉన్నాయి. మీరు అనుకుంటున్నట్లు నాకు తక్కువ మార్కులు వచ్చిగానీ, సీటు రాకగానీ ఇందులో చేరలేదు. ఫర్ యువర్ కైండ్ ఇన్ఫర్మేషన్ ఐ గాట్ నైంటీ త్రీ పర్సంట్ ఇన్ ఇంటర్. అయినా కావాలనే కోరి ఈ గ్రూపు తీసుకున్నాను. ఐ నో వాట్ ఐ యామ్ డూయింగ్. ఐ కాంట్ టాలరేట్ ఎనీబడీ కామెంటింగ్ మై స్టడీస్. వస్తాను" అంటూ వడివడిగా గేటు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది హారిక.

ఆమె జవాబు చెప్పిన తీరు కమలను అవాక్కయ్యేలా చేసింది.

తనేదో ఆ పిల్లను చిన్నబుచ్చాలని చూస్తే, అది బూమ్‌రేంగ్ అయి తనకే తగిలిందే అనుకుంది.

కమల ముఖంలో మారుతున్న రంగులు చూసి భయపడింది సుగుణ.

"అత్తయ్యగారు పిలుస్తున్నట్లున్నారండీ. లోపలికి వెళదాం పదండి" అంటూ కమల చెయ్యి పట్టుకుని జానకి దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళింది. దాంతో కాస్త సర్దుకున్న కమల సుగుణను అనుసరించింది.

తన చదువును కమల తక్కువ చేసి మాట్లాడింది అనే బాధతో కొంచెం పరుషంగానే మాట్లాడింది హారిక. ఇంటికి వెళుతూ అనుకుంది ఎప్పుడూ లేనిది నేను ఎందుకు ఇలా ఎక్సైట్ అయ్యానా అని. నాకు నచ్చింది, వాళ్ళకు నచ్చాలనే రూలేమీలేదు కదా. నేను ఈ గ్రూపు తీసుకున్నందుకు గతంలో చాలామంది ఇలాగే కామెంట్ చేశారు. కానీఅప్పుడు ఇంత రియాక్షన్ చూపించలేదు. ఇవ్వాళ మాత్రం చాలా హార్ష్‌గామాట్లాడాను. ఈ పిల్లకు చాలా పొగరు అనుకుంటుంది ఆవిడ. అమ్మ శిక్షణలో పెరిగిన నేను ఈవేళ ఎందుకిలా బేలెన్స్ కోల్పోయాను. మావయ్య చెప్పినట్లు ప్రతిక్షణం బేలెన్స్‌గా ఉండాలి, ఇంటర్వ్యూలలో ఒకోసారి నేపథ్యం గురించి అడుగుతారు. హుందాగా వినమ్రంగా వ్యవహరించాలి. దానికి రిహార్సల్స్‌గా దైనందిన జీవితంలో నీకు అనేక రకాలైన వ్యక్తులు తారసపడతారు. వారితో కూల్‌గా బాలెన్స్ కోల్పోకుండా మాట్లాడటం ఇప్పటి నుండీ ప్రాక్టీస్ చెయ్యి. భవిష్యత్తులో అది నీకెంతో ఉపయోగపడుతుంది అన్నారు మావయ్య.

ఇంటికి వచ్చాక జరిగిందంతా తల్లికి చెప్పింది.

అంతా విని "ఎందుకే, అనవసరంగా ఆవిడతో వాదనకు దిగావు? అసలే ఆవిడకు మనమంటే గిట్టడంలేదు. అగ్నికి ఆజ్యం తోడయినట్లు ఇప్పుడు నీ మాటలు తయారయ్యాయి. అయినా ఆవిడ అన్నదాంట్లో తప్పేముంది చెప్పు? ఈ గ్రూపు తీసుకోవద్దని నేను కూడా చెప్పాను కదా" అంది ఇందిర.

"చెప్పావులే. కానీ నేను ఈ గ్రూపు ఎందుకు తీసుకున్నానో నీకు తెలుసుకదా. అయినా ఇంకా అలాగే మాట్లాడుతున్నావు అర్థం లేకుండా" అంది హారిక విసుగ్గా చూస్తూ.

"చెప్పావులే నీ చదువు గూర్చి కాదు నా ఆదుర్దా. అసలే అంతంత మాత్రంగా ఉన్న మన సంబంధాలు ఇప్పుడు నీ మాట తీరు బాగోలేదనే సాకు చూపి ఈ కాస్తదాన్ని కూడా ఆవిడ పుటుక్కున తెంపేస్తుందని నా భయం" అంది ఇందిర గాభరాగా.

అక్కడ జరిగిందానికి అసలే చికాకు పడుతున్న హారికకు తల్లి మాటలు వినడంతోనే మరింత మండుకు వచ్చింది.

"ఇదిగో అమ్మా ఇప్పుడే చెప్తున్నాను. ప్రతిదాన్నీ నువ్విలా పెళ్ళికి ముడిపెడితే ఊరుకునేది లేదు. నన్ను వాళ్ళ అబ్బాయికి చేసుకోమని ఎవరేడ్చారట ఇక్కడ? అనవసరంగా లేనిపోని ఆలోచనలతో నీ బుర్ర పాడుచేసుకుని, నా బుర్ర పాడు చేయకు. అసలు నిన్ను కాదులే అనాల్సింది. ఏదో అక్కడ పెద్ద ఉపద్రవం జరిగిపోయినట్లు, జరిగిందంతా నీకు చెప్పాను చూడు. అందుకు నా చెప్పుతో నన్ను నేనేకొట్టుకోవాలి" అంది కోపంగా హారిక.

అంత కోపంగా కూతుర్ని ఎప్పుడు చూడని ఇందిర. చేష్టలుడిగిన దానిలా అలా చూస్తూ నించుండిపోయింది. కూతురు అన్నదానిలో తప్పేమీలేదని ఆవిడకీ తెలుసు. కానీ జరిగిందాని మూలంగాకుటుంబంలో కలతలు ఎక్కడ రేగుతాయోనని ఆమె భయం.

ఇంతలో "హారిక వచ్చిందా వదినా?" అంటూ మీనాక్షి వచ్చింది ఆదుర్దాగా.

"ఇప్పుడే వచ్చింది వదినా" అంటూ హారికవైపు తిరిగి "ఆంటీ నీకోసం రెండుసార్లు వచ్చి వెళ్ళారు" అంది ఇందిర.

మీనాక్షిని చూడడంతోనే మామూలుగా అయిపోతూ "ఎందుకాంటీ నాకోసం చూస్తున్నారు? అంది హారిక పలకరింపుగా.

"ఏం లేదమ్మా విద్యా ఈ సంవత్సరం పరిక్ష రాయనంటున్నాడు. పరిక్షలు చూస్తే పట్టుమని పదిహేను రోజులు కూడా లేవు. అది వదిలేసి టి.విలో ఏదో మ్యూజికల్ కాంపిటీషన్స్ ఉన్నాయి, దానిలో పార్టిసిపేట్ చేసేందుకు స్పెషల్ కోచింగ్ తీసుకునేందుకు వెళతానంటూ ఒకటే పేచీ పెడుతున్నాడు" అంది మీనాక్షి బాధగా.

"అదేమిటి వదినా పరిక్షలు రాయకుండా ఏం చేస్తాడట?" అంది ఇందిర ఆశ్చర్యంగా.

"అదే వదినా నాకూ అర్థం కావడంలేదు. కాస్త హారిక వచ్చి చెపితే వింటాడని నా ఆశ" అంది మీనాక్షి దిగులుగా.

"ఏమిటో ఈ కాలం పిల్లలు. ఎప్పుడేం చేస్తారో వాళ్ళకే తెలియదు" అంది ఇందిర యాధాలాపంగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments